

дитѣ и отцитѣ ни. За това азъ искамъ, щото всички чинове да платимъ на нашитѣ братя и приятели съ съвършенна дружба, като пазимъ тѣхнитѣ порядки и безкористно имъ помагамъ противъ Турцитѣ, кога стане нужно, да защищаваме тѣхнитѣ къщи, като наши собствени.

«Този приказъ (заповѣдь) да се прочете въ всички роти, ескадрони, сотни и батереи.

Николай.“

Въ сѣщияжъ день, по 4 часа сутринята 29 й козашки полкъ, подъ командата на полковника Пономарева, съ началника на перодовия отрядъ полковника Струковъ на чело, преминахъ руската граница. Това преминаване станхъ по моста, направенъ върху пограничната между при Траяновъ-Валъ, именно между руското село Кубей и румънскитѣ колиби Болгария. Така, първитѣ колиби дѣто стѣпихъ войскитѣ на 11 корпусъ носяше името на България, тѣзи страна на която страдалческия гласъ покърти цѣлата руска земя, на която теглилата извикахъ рускитѣ юнаци-войни съ ножъ и кръвъ да извоюватъ нейната свобода.

Дванайсетъ часа подиръ тръгванието си изъ Кубей, отъ какъ са бави три часа при Рени, доде мине рѣка Прутъ, 29-й казашки полкъ стигна на желѣзната станция Барбошь и още подиръ четвъртъ часа зе въ рѣцѣ изпълняването на своята порѣчка: пазянѣто на Барбошкия желѣзнопътенъ мостъ, между Галаць и Браила, на рѣка Серетъ.

Завземанѣто на Барбошкия мостъ во-време имаше голѣмо значение за рускитѣ войски. Първо, така ся осигоряваше превозванието на войска и на други военни потреби по румънската желѣзница; второ, този пунктъ е възелъ на всички желѣзни линии въ княжевството и;